

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. D.**

oskarżonego z art. z art. 62 § 2 k.k.s. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2020 r.,

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 28 sierpnia 2019r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 28 maja 2019r., sygn. akt II K (...)

i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić skargę;

2) obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

D. został oskarżony o to, że: w dniu 27 czerwca 2011 roku w L. jako Prokurent „H.” Sp. z o.o. z/s w D. wystawił w imieniu tej Spółki w sposób nierzetelny fakturę VAT o nr (...) na rzecz „A.” Sp. z o.o. z/s w W., na okoliczność sprzedaży trzech niezabudowanych działek: nr (...) , (...), nr (...) nr (...), położonych w L. przy ul. Ś. nr [...]0, [...]2 i [...]4 o łącznej powierzchni 667 m², za zawyżoną cenę netto 692.000 zł i podatek VAT 159.160 zł, przy czym działki te zostały zakupione przez sprzedającego w

tym samym dniu za cenę 150.000 zł, a ustalona przez biegłego cena rynkowa tych nieruchomości wynosiła wówczas 189.000 zł, przez co ułatwił odbiorcy faktury żądanie nienależnego zwrotu podatku od towarów' i usług wynikającego z w/w faktury w wys. 159.160 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. i z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 76 § 2 k.k.s. i w zw. z art 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z 28 maja 2019 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Apelację od tego wyroku wywiedli prokurator i Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2019r., sygn. akt IV Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A. D. przekazał Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Skargę wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w całości na jego korzyść i zarzucając naruszenie przepisów postępowania karnego, a to art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie, gdy nie wystąpiły przesłanki do uchylenia wyroku z dnia 28 maja 2019 r. Sądu Rejonowego w L. w sprawie o sygn. akt II K (...), zaś w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie skonkretyzował przesłanki, na podstawie której uchylił wyrok Sądu I instancji, wskazując ogólnie, że zarzuty w apelacjach oskarżycieli publicznych były słuszne, a dotyczyły one błędów w ustaleniach faktycznych i Sąd I instancji ponownie powinien ocenić materiał dowodowy w sprawie.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem Okręgowym w L..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić ten wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Stosownie do treści art. 454 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji (...). Dlatego, jeżeli Sąd odwoławczy jest przekonany o potrzebie skazania oskarżonego musi nastąpić uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wprawdzie rację ma skarżący argumentując, że Sąd odwoławczy nie odwołał się do żadnej z wskazanych wyżej podstaw uchylając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w L., jednak w pisemnym uzasadnieniu tego wyroku jednoznacznie wskazał, że prawidłowa ocena wszystkich dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie powinna doprowadzić do wydania wyroku skazującego. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdził, że „zarzut podniesiony w obu apelacjach był słuszny, co powodowało, że na uwzględnienie zasługiwał zawarty w nich wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji”. Przypomnieć w tym miejscu należy, że stawiane w obydwu apelacjach zarzuty dotyczyły błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na niesłusznym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zarzucanego przestępstwa skarbowego. Sąd odwoławczy jasno w uzasadnieniu wskazał, że: *„Sąd I instancji skupił się jedynie na formalnych podstawach wystawionej przez oskarżonego faktury, pomijając całkowicie okoliczności towarzyszące jej wystawieniu. Fakty dotyczące działalności firmy reprezentowanej przez oskarżonego, kwota nabycia przez niego tej nieruchomości, a następnie kwota jej sprzedaży kilkadziesiąt minut później, sposób uzyskania przez nabywcę środków na zakup od oskarżonego nieruchomości, a wreszcie i „los” uzyskanych przez oskarżonego środków z tytułu sprzedaży nieruchomości, nie zostały w sposób właściwy ocenione przez Sąd I instancji. Okoliczności natomiast mają kluczowe znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, albowiem stanowią one podstawę oceny prawdziwości oświadczeń oskarżonego składanych w toku przeprowadzonej przed notariuszem sprzedaży nieruchomości, a w konsekwencji oceny faktycznego celu tej czynności”*. W tej sytuacji oczywisty jest przekaz tego Sądu, że prawidłowa ocena całego zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie powinno doprowadzić do wydania wyroku skazującego, czego ze względu na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy nie mógł sam dokonać. Wbrew zarzutowi stawianemu

przez skarżącego, Sąd odwoławczy orzekający w przedmiotowej sprawie nie mógł obrazić przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim uprawnia on do uchylenia zaskarżonego wyroku w postaci „konieczności prowadzenia postępowania dowodowego w całości na nowo”, skoro w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazał na taką konieczność. W tej sytuacji zarzut obrazy przepisu art. 437 § 2 k.p.k., a tylko taki postawiono w skardze, jawi się jako oczywiście bezzasadny.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.